

MIJMERING

Massa

Vijfhonderdduizend bezoekers zouden er op af komen, op de zevende editie van Glow. Voor mij is dat enorme aantal al een reden om niet te gaan, maar het voelde ook als iets wat ik niet mocht missen. Zondagavond, de tweede avond, dus maar met de fiets richting centrum Eindhoven. In de stad ken ik de weg, de plattegrond van Glow had ik redelijk in mijn hoofd, ik had besloten zelf zo efficiënt mogelijk van de ene lichtspot naar de andere te lopen. Efficiënt bleek deze avond niet te werken. Ik kreeg het voor elkaar een groot deel van de route tegen de stroom in af te leggen, wat neerkwam op een behendigheidsrace die leek op een kwalificatiewedstrijd voor de Olympische spelen.

Ik kan niet tegen massa's mensen. Ik raak mezelf kwijt, ik word er fysiek niet goed van. Ik sta liever aan de rand; wel willen zien wat er gebeurt maar niet midden er in. Maar de Glow-massa had iets fascinerends. De kilometerslange slang van opeengehoopte lichamen die door de donkere stad kronkelde, het gedwongen halt houden bij een lichtobject, de verwachtingsvolle opgewondenheid, de gezamenlijk gevoelde vervoering, meelopend met de stroom was ik er op een onontkoombare manier onderdeel van en vond ik dat nog leuk ook!

Er ging ook dreiging van uit, van die langzaam maar zeker oprukkende massa. Midden in de Parklaan dwong een minutenlange, van stevige muziek voorziene lichtprojectie op twee villa's tot stilstaan. Eenmaal er doorheen keek ik om. De mensenmassa, waargenomen van een afstand en nu zonder muziek was zwart en stil.

De macht en de kracht van de massa. Griezellig en intrigerend.

Marjolijn Sengers, 16 november 2014